

которые призваны гарантировать установленный уровень качества услуг для всех производимых операций.

Список использованных источников:

1. Роглев Х. Й. Основы гостиничного менеджмента: учебник. – К.: Кондор, 2009. – 408 с. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://tourism-book.com/pbooks/book-62/ru/chapter-2403/>
2. Сокол Т. Г. Організація обслуговування в готелях і туристичних комплексах: підручник / Т. Г. Сокол. – К.: Альтерпрес, 2009. – 447 с.
3. Кузнецова Н. М., Нездоймінов С. Г. Регіональний вимір розвитку туристичного та готельного бізнесу: [монографія] / Н. М. Кузнецова, С. Г. Нездоймінов. – Одеса: Астропринт, 2010. – 256 с.
4. Системи управління якістю. Основні положення та словник термінів (ISO 9000:2005, IDT): ДСТУ ISO 9000:2007. – [Чинний від 2008-01-01]. – К.: Держспоживстандарт України, 2008. – 36 с. – (Національний стандарт України).
5. Гостиницы и санатории в Украине. [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://uahotels.info/regions/Odessa-Oblast/hotel3/3-star/>

Гуцол Ю.Є.

аспірант,

Вінницький національний аграрний університет

МЕТОДИ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МОЛОКОПЕРЕРОБНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інвестиції сьогодні відіграють важливу і незаперечну роль в розвитку молокопереробних підприємств, адже інвестиції – це перш за все, одне з основних джерел одержання прибутку. Особливість інвестиційних процесів у підприємстві полягає в тому, що вони здійснюються при зниженні виробництва продукції. Така тенденція відбувається майже на всіх молокопереробних підприємствах, що в свою чергу потребує ефективного регулювання не тільки на рівні підприємницького управління, а й на державному рівні.

Низький розвиток інвестиційної діяльності молокопереробних підприємств спричинений недосконалою системою ринкових відносин суб'єктами інвестиційного процесу. На ринку існує багато ризиків, які унеможливають подальшу інвестиційну діяльність підприємств молокопереробної діяльності. Ефективне поєднання підприємницького та державного механізму регулювання інвестиційної діяльності підприємства дасть змогу вийти на нові ринки збуту та знизить до максимально можливого рівня ризику, що виник в процесі інвестиційної діяльності молокопереробних підприємств.

Проблематикою інвестицій та інвестиційного розвитку галузей національного господарства та підприємств займалися такі вчені як М. Герасимчук, І. Бланк, М. Ільчук [4], О. Заруба, С. Черненко, І. Галак,

С. Васильчак [3], П. Саблук [7], О. Швець, Н. Денисенко, В. Бойко, В.Савчук та ін. Водночас, незважаючи на дослідження цієї проблеми, багато нерозкритих питань залишається для розгляду. Постійно набуває важливого значення розробка практичних аспектів регулювання інвестиційної діяльності підприємств молокопереробної промисловості з боку виробничої сфери, вдосконалення механізму залучення інвестицій в умовах транзитивної економіки.

Метою даного дослідження є аналіз методів регулювання інвестиційного розвитку молокопереробних підприємств та пошук ефективних шляхів приваблення інвесторів у молокопереробну галузь України.

На сучасному етапі розвитку інвестиційної політики молокопереробної промисловості проблема залучення інвестицій у виробничий сектор підприємств постає досить гостро. Збільшення обсягу інвестицій, підвищення їх ефективності та економічного зростання є необхідною умовою для перебудови інвестиційної політики молокопереробних підприємств. Економічне зростання інвестиційної політики можливе лише при правильному регулюванні з боку держави та з середини підприємства.

Проаналізувавши сучасний стан інвестиційної діяльності, більшість науковців звертають увагу на наступних негативних явищах національної економіки [1, 2]:

- Постійно зростаючі масштаби прихованого безробіття;
- Низька частка введення інноваційних технологій у виробництво та переробку молочної продукції;
- Екзогенно залежна економічна модель формування ВВП із існуючим навантаженням на сировинну частку молочного виробництва;
- Зростання мінімальної заробітної плати відбувається повільно, що призводить до певного соціального розшарування населення;
- Частка у ВВП заробітної плати працівників молокопереробних підприємств є значно нижчою, ніж у розвинутих країнах.

Таким чином, через недосконалість української економіки механізм державного регулювання не в змозі повністю розширити інвестиційні процеси в середині країни, а особливо на регіональному рівні.

Інвестиційна політика з боку держави націлена на створення сприятливих умов для іноземних та вітчизняних інвесторів. Держава виступає як організатор, учасник та управлінець інвестиційної діяльності в Україні [5].

На рівні організатора, держава займається вирішенням короткострокових та довгострокових завдань, що стосуються державної інвестиційної політики, а саме підвищення експортного потенціалу, підвищення ефективності фондового ринку, збільшенням залучених прямих іноземних інвестицій та ін.

Держава в якості учасника здійснює підвищення доходів від державного майна, сприяє підвищенню доходів від державних інвестицій та спрямована на зниження вартості запозичень.

На управлінському рівні держава забезпечує контроль та взаємозв'язок збалансованості між інвестиційною політикою держави та соціально-економічною політикою.

Основою механізму державного регулювання інвестиційної діяльності підприємств, згідно з чинним законодавством, є проведення послідовної децентралізації інвестиційного процесу [6]. Тому важливого значення набуває саме децентралізація бюджетної системи та передачі повноважень місцевим і регіональним органам влади стосовно управління фінансовими ресурсами для регулювання та покращення інвестиційного процесу безпосередньо на місцевому рівні. З іншого боку такі заходи дадуть змогу узгодити міжбюджетні відносини та створити механізм пріоритетного розвитку інвестицій у молочній галузі.

На сучасному етапі розвитку інвестиційної політики в Україні ще одним інструментом держаної підтримки інвестиційних відносин виступає створення та застосування цільових програм розвитку інвестицій. До таких програм можна віднести Програму залучення інвестицій, що є однією із складових Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», Програми залучення інвестицій в економіку окремих областей та ін. Їх реалізація забезпечує максимально сприятливий ефект для підвищення конкурентоспроможності підприємств молокопереробної промисловості у всіх регіонах країни.

Державне регулювання інвестиційної діяльності молокопереробних підприємств формується також у бюджетно-податковій політиці, яка полягає в прямому державному фінансуванні. Воно базується на створенні сприятливих умов для реалізації інвестиційних проектів молокопереробних підприємств за рахунок закріплення закупівельних цін на молоко на державному рівні у всіх регіонах, здешевлення кредитів, амортизація коштів даних підприємств, введення пільг щодо оподаткування їх прибутку, проведення реформ у податковій системі для сільгоспвиробників. Вже з 01 січня 2015 року введено в дію систему адміністрування податкових накладних, що значно зменшило потік грошей до тіньового бізнесу.

На рівні підприємства регулювання інвестиційної діяльності молокопереробних підприємств відбувається за рахунок модернізації основних засобів, кооперування між домогосподарствами та переробними підприємствами, оновленням виробничої лінії з переробки молока, обміну досвідом виробництва молочних продуктів із зарубіжними колегами, створення іміджу компанії не тільки в Україні, а й за її межами.

Такі зміни допоможуть покращити інвестиційну привабливість молокопереробних підприємств та вивести їх на міжнародний ринок з переробки молока.

Для регулювання інвестиційної діяльності молокопереробних підприємств потрібно запровадити різнобічні форми, які базуються на державному та підприємницькому регулюванні інвестиційного розвитку. Методи регулювання мають достатньо впливати на формування і розвиток інвестиційного потенціалу молокопереробних підприємств і мають бути в комплексі ефективної системи забезпечення їх інвестиційної діяльності в Україні.

Список використаних джерел:

1. Бутник О. О. Розвиток регіональної фінансово-інвестиційної політики / О. О. Бутник // Інвестиції: практика і досвід. – 2009. – № 3. – С. 10-13.

2. Ванькович Д. В. Аналіз фінансових джерел формування інвестиційних ресурсів в Україні / Д. В. Ванькович, Н. Б. Демчишак // Фінанси України. – 2007. – № 7. – С. 72-74.
3. Васильчак С. В. Формування ринку молока в Європейському союзі: уроки для України / С. В. Васильчак // Економіка АПК. – 2005. – № 5. – С. 139-143.
4. Ільчук М. М. Адаптація переробних молокозаводів до вимог вітчизняного та зарубіжного продовольчих ринків / М. М. Ільчук // Економіка АПК. – 2002. – № 12. – С. 42–48.
5. Музиченко А. С. Державне регулювання інвестиційної діяльності. – К.: Науковий світ, 2001. – 90 с.
6. Про Концепцію регулювання інвестиційної діяльності в умовах ринкової трансформації економіки: постанова Кабінету Міністрів України від 1 червня 1995 р. № 384. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/>
7. Саблук П. Т. Основні напрями розвитку високоефективного агропромислового виробництва в Україні / П. Т. Саблук // Економіка АПК. – 2002. – № 7. – С. 3–13.

Ланова О.М.

аспірант,

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв

ЗАСАДИ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ БЮДЖЕТНИХ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ

Економічний аналіз функціонування будь-якого суб'єкта господарської діяльності спрямований на вирішення завдань підвищення ефективності вкладених засобів, вироблених витрат і витрат. У свою чергу, базою економічного аналізу є система показників і методики розрахунку, складові його обліково-аналітичне забезпечення. Сформована в попередні періоди система бюджетного обліку та звітності організацій сфери культури не відповідала актуальним завданням аналізу ефективності їх господарської діяльності ні в оперативному, ні, тим більше, в середньо- і довгостроковому періодах. Аж до теперішнього часу зберігалось положення, згідно якому, незважаючи на всю складність, громіздкість і трудомісткість системи показників бюджетної звітності, результатом діяльності по її формуванню фактично були відповіді на елементарні питання фактах надходження та цільового витрачання передбачених бюджетним розписом засобів.

Разом з тим формування критеріїв оцінки ефективності некомерційної діяльності організацій сфери культури являє собою нетривіальну задачу, оскільки даний вид економіко господарської активності належить до особливої сфери виробництва суспільного блага, що володіє в цілому ряді випадків протяжним в часі періодом виробничого циклу, пов'язаний з комплексом суб'єктивних за своєю природою оцінок, істотним обмеженням суверенітету споживачів, важко формалізуються параметрами культурно-естетичних і дозвіллевих уподобань населення.

Поглиблення процесів інституційного реформування, здійснюваного в державі перехідної економіки і пов'язане з цим залучення державних інститутів у трансформацію потенціалу та відповідальності держави у